

HARLEQUIN®

025
SEPTEMBER

Kingitused

Sharon Kendrick

ITAALIA MILJARDÄRI
SEKRETÄRIST ARMUKE

Sharon Kendrick
The Italian Billionaire's Secretary Mistress
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Annika Kohv
Korrektor Lii Vool

© 2009 by Sharon Kendrick
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09213510
ISBN 978-9949-12-957-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Võib-olla seetõttu, et käes olid peaaegu jõulud ja terav, külm ilm oli teda ärevusse ajanud. Või ehk seepärast, et tal oli lihtsalt küll saanud. Kuid midagi pidi muutuma. Lihtsalt *pidi*.

Angie sõrmed värisesid ja ta vaatas neid uudishimulikult, nagu kuuluksid need kellelegi teisele. Aga ei, need klanitud, lakkimata küüned kuulusid temale – rumal naine tühja südamega, mis igatses mehe järele, kes oli väljaspool tema haardeulatust. Kes pani vaevu tähele, et ta kuulus vastassoo esindajate hulka ja kohtles teda, nagu võiks mees kohelda üht oma paljudest võimsatest autodest. Ja kuigi Riccardo hoolitses oma autode eest hästi – ei ole tema ju hingetu, praktiline *objekt*, ega ju? Ta on elav, hingav naine, kellel endal on ihad, mis ei saa kunagi täidetud. Ta pidi mehest lahkuma – ta *pidi*. Sest kui ta ette ei vaata, võib ta raisata terve oma elu, armastades meest, kes ei hakka teda kunagi vastu armastama. Ja varem või hiljem purunevad isegi ta unelmad, kui mees valib endale sobiva pruudi kõikide nende näitlejannade ja modellide seast, kellega ta oma seiklusrohke elu jooksul kohtamas on käinud.

Riccardo Casteralli, tema ülemus – ja mees, kes viirastus enam-vähem kõigis ta mõtteis. Noh, mitte enam kauaks. Tuleb uus aasta ja ta alustab uue töö ot-

singuid – kaugele eemale pead pööritama ajavast tähelepanuhajutajast, mustasilmsest itaallasest, kes suudab saja sammu kauguselt panna naise minestama vaid oma laisa naeratuse värelusega. Ainult et mees polnud viimasel ajal eriti naeratanud. Tema tuju oli olnud sünge – ta ärritus veel kergemini kui tavapäraselt ning tavapäratult polnud Angie kindel, miks.

“Tee rõõmsam nägu, Angie – on peaaegu jõulud!”

Kui noorema sekretäri sõnad ta mõttelõnga lõikusid, manas Angie esile naeratuse. “Seda küll,” nõustus ta pehmelt, kui puhkeruumis ringi vaatas.

Jõulud olid peaaegu käes ja Casteralli Internationali muidu maitsekad kontorid olid pilgeni täis hooajalisi astelpõõsaid ning aeg-ajalt hakkas silma ka lootusrikas puuvõõriku oksake. Kui Riccardo alguses oma äärmiselt tulusa ülemaailmse äri Londoni peakontori sisse seadis, keelas ta karra kui halva maitse näitaja. Kuid lõpuks oli ta populaarsele nõudmisele järele andnud, kui kiiskav niit kiiskava niidi järel iga mööduva aastaga järjest rohkem silma hakkas. Sel aastal meenutas puhkeruum jõuluvana koobast, mõtles Angie irooniliselt – ja mõned kabinetid polnud kuigi palju paremad.

Sätendav hõbe, kuld, tulipunane ja rohelised toonid olid keritud ümber iga võimaliku pildi ja uksepiida ning vilkuvad tulukesed olid vanikutena paigutatud faksimasinatele. Peakontori lähedal asuv kohvik mängis terve päeva kulunud jõululaule ja eile oli Päästarmee olnud väljakul ja mänginud jõuluviise nii ülimalt kaunit, et Angie pidi pisaraid tagasi hoidma, kui lõpetas

oma kotis tuhnimise, leides kortsunud viienaelase rahatähe.

Jah, jõulud olid peaaegu käes, ja kas polnud see mitte osa probleemist – ja põhjus, miks ta nii tundeline oli? Sest jõulud tegid midagi kogu maailmaga, eriti üksikisikutega. See kristalliseeris kõik su lootused ja hirmud. See pani sind igatsema ja soovima ja unistama. Ja ükskõik kui kõvasti sa ka ei püüdnud – see pani sind nägema kõiki neid asju, millest sa elus puudust tundsid.

“Ootad sa tänast kontoripidu?” küsis nooremsekretär, armas noor tütarlaps nimega Alicia, kes oli nendega vaid paar kuud tagasi liitunud.

Angie manas näole tehtud õudusilme. “Teed sa nalja?”

Alicia vaatas talle innukalt otsa. “Missugune see on? Kõik räägivad, et see on tõeliselt fantastiline – üks Londoni elegantseimaid restorane ja kulusid pole piiratud! Ja on see tõsi, et hr Castellari on seal *kogu aja*?”

Angiel oli piisavalt kogemusi sellega, et nooremsekretärid olid ta ülemusest kergelt sisse võetud. Kas polnud ka tema varem olnud nagu Alicia? Heitnud kaugelt vargseid pilke mehe tõmmule, kaunile näole ja mõelnud, kuidas küll mees nii oivaline võis olla. Ainus erinevus oli see, et teda oli Riccardo ise lepinguga sekretäride seast välja valinud ja üleöö oma isikliku sekretäri pead pööritama ajavasse seisusesse tõstnud. Angie polnud päris kindel, *miks* oli mees tema valinud – ta oli olnud lihtsalt üllatunud, et mees seda teinud oli. Ja nüüd? Noh, nüüd polnud ta nii kindel. Mõnikord

mõtles ta, et elu oleks vähem keeruline, kui ta oleks teiste sekretäride hulka jäänud. Sellisel juhul oleks ta juba edasi läinud, liikunud uutele jahimaadele – kaugele seksika itaallase uimastavast kohalolekust.

Ta naeratas Aliciale. “Seda ta tõepoolest on. Ta on seal kuni lõpuni.” Või *kibeda* lõpuni, nagu Riccardo seda salvavalt nimetas. Kui päris aus olla, siis polnud mees jõulude järele just hull, kuid kord aastas nägi ta vaeva ja täitis kogu Castellari tööjõu ootusi. Ta kulutas suurel määral raha peo peale, millest inimesed veel veebruaris rääkisid, ja jagas kõigile heldelt boonust. Isegi Angiele. Kuigi, kas ta polnud teinekord mitte igatsenud, et mees jagaks talle midagi... *isiklikumat?*

Aru saades, et pole mõtet januneda võimatu järele, tõusis Angie püsti ja nipsas imepisikese tupsukese oma liibuvalt seelikult. “Tegelikult ma peaksin nüüd minema ja mõned ettevalmistused lõpule viima – Riccardo peaks iga hetk tagasi jõudma.”

“Kas *tõesti?*” küsis Alicia kadedalt.

“Jah. Ta peaks lennujaamast juba tulema hakanud olema.” Angie teadis mehe graafikut viimse sekundini peast. Tume limusiin kihutab Londoni keskme poole ja Riccardo sirutab tagaistmel oma jalgu välja. Ta on lasknud lõdvaks oma lipsu ja lehitseb võib-olla põgusalt dokumente läbi. Või räägib telefoniga ühes kolmest keelest, mida ta oskab. Võib-olla vahetab mõningaid hüplikke kommentaare oma itaalia keelt oskava autojuhi Marcoga, kes oli ka ihukaitsja eest, kui vajadus tekis.

“Tegelikult...” Angie heitis pilgu käekellale. “...kui teed on vabad, siis võib ta...” Angie piipar hakkas väikseid kõrge sagedusega kriiskeid välja saatma ja ta ei saanud midagi parata, et süda kiiremalt põksuma hakkas. “Vabanda mind,” ütles ta väikse elavneva naeratusega, mis varjas tema vaistlikku erutust, “aga Riccardo on majas.”

Oma madalate kontsadega täiuslikult viksitud tumesinistes kingades kiirustas ta oma kabinetti, mis oli ühenduses Riccardo kabinetiga – heameeleohe pääses huultelt, kui ta astus valgesse ja avarasse ruumi. Sest hoolimata sellest, kui mitmendat korda ta seda nägi, ei suutnud ta ikkagi saada üle tõsiasjast, et töötas nii ilusas kohas nagu see. See oli, mõtiskles Angie, nagu piltilus postkaart, mis on tõeks saanud.

Castellari peakontorist avanes vaade laiale ja muljetavaldavale Trafalgari väljakule ja see maailmakuulus tähis nägi alati ilus välja oma kaunistustega purskkaevu ja kõrge kujuga, kuid see polnud kunagi kaunim kui jõulude ajal. Ikooniline okaspuu, mille Norra kuningas igal aastal saatis, vilkus eredalt, ja iga aken, nii kaugele kui silm ulatus, elustus eredatest jõulutuledest. Angie vahtis aknast välja. See oli... muinasjutuline.

Aga siis kuulis ta, kuidas tuttavad sammud mööda koridori vastu kajasid. Sammud, mille ta oleks ära tundnud ka siis, kui need oleksid tulnud läbi paksu lume, ning naine läks kähku mehe kabinetti, et viimast tervitada, pühkides näolt jäljed igatsusest, asendades selle rahuliku ning võimeka inimese näoilmega,

mida Riccardo oli õppinud ootama temalt kui oma paremalt käelt. Kuid miski ei suutnud peatada naise südant äkitselt kiiremini löömast, kui uks lahti läks ning ta mehe tõmmusse, südantlõhestavalt kaunisse näkku vaatas.

“Aa, Angie. Sa oled siin. Väga hea.” Mehe sügav, aktsendiga häälibises üle naise naha nagu toorsiid, kui mees pillas portfelli ja mantli ühele kriuksuvale nahkdiivanile. Ta mustad juuksed olid sassis, nagu ta oleks neist sõrmedega läbi tõmmanud, ja ta oli lipsu lõdvaks lasknud, nagu naine oli teadnud meest tegevast. Riccardo saatis Angiele põgusa naeratuse ja võttis siis ette dokumentide virna ning hakkas seda läbi lappama. “Ole nii hea ja too mulle Posara ülevõtmise pakkumise dokumendid.”

“Kohe, Riccardo,” vastas naine sujuvalt, korjates automaatselt diivanilt ilusa kašmiirmantli ning riputades selle puule.

Kas ta näojooned reetsid tema tõenäoliselt mitte-mõistlikku solvumist –, et mees, keda ta polnud näinud kaks nädalat, peab teda vaevu tervituse vääriliseks? Ei ühtki *teret* ega *knidas sul läheb*? Kui teda asendaks üks teistest sekretäridest, kas mees paneks seda siis üldse *tähele*? Aga head sekretärid ei vaevelnud selle käes, et nad võiksid olla sama hästi nähtamatud, arvestades tähelepanu, mis neile jagati. Ja Angie pidas end uhkusega heaks sekretäriks.

“Kas oli tore reis?” küsis Angie viisakalt, kui ta aetas faili, mida mees tahtis, laua keskele.

Mees kehtas õlgu. “New York on New York. Tead küll. Kiire, kahisev, kaunis.”

Angie ei teadnud, juhtumisi, sest ta polnud seal kunagi käinud. “Eks see peab nii olema,” märkis naine viisakalt, neelates alla küsimuse, mida igatses küsida. Kas mees oli või ei olnud kohtunud Paula Prentice’iga – naisega, kellega kõik ajalehed teda aasta tagasi seostasid. Paula oma blondide juuste ja päevitunud iluga, tema hämmastavalt valged hambad ja keha, mille tõttu oli ta pälvinud aasta seksikaima naise tiitli.

Sel ajal, kui Riccardo käis California iludusega kohtamas, oli ta mitmeid nädalavahetusi Suures Õunas veetnud – Angie uuris siis murelikult mehe tagasi tulles tema nägu, mõeldes, kas too kavatses teatada, et võtab jalust rabava Paula endale naiseks. Kuid seda polnud mees teinud. Angie tohutuks kergenduseks läksid nad lahku – jälle, kui uskuda ajalehti, sest Riccardo kohe kindlasti mitte ei arutanud oma eraelu oma sekretäri-
riga.

“Ja kuidas läks de Camilla arveldamisega?” küsis naine, sest see oli lõppude lõpuks see tehing, mida mees oli üle vaatama läinud.

“*Frustrante!* Masendav,” tõlkis mees, sikutades kaelast siidlipsu, ise samal ajal naisele otsa vaadates.

“Ma sain sellest ka ise aru, Riccardo.”

“Oh?” Pigimustad kulmud olid kõrgele tõusnud. Kas tema mõistlikul, usaldusväärsel hiirekesest sekretäril oli oma elus midagi masendavat, mõtles mees.